

KULTUR OG RETNING 2030

UNDERVISNING OM GENERASJON

Dette er en mal som kan brukes som utgangspunkt for din undervisning. Husk å legge til dine eksempler og historier for å personliggjøre og aktualisere

Frikirken har vedtatt en felles kultur som vi vil skal prege oss, og en retning vi vil gå sammen i fram mot 2030. «Kultur og Retning 2030» sammenfattes i ordene «Relasjon», «Generasjon» og «Multiplikasjon». Menighetene er selv ansvarlige for å innarbeide kulturen og retningen, mens tilsynet og hovedkontoret vil være med å gi hjelp langs veien. I denne undervisningen vil se nærmere på Generasjon.

GENERASJONSPILA

I Frikirken ønsker vi en kultur der generasjonene er gjensidig avhengig av hverandre. Vi er søsken i Kristus. I Ham vil vi bygge fellesskap og finne styrke, på tvers av kulturer, utrustning, ulikheter og alder. Pilen illustrerer felles retning, og at alle generasjoner er kalt til å leve i evangeliet og gi det videre. Pilen angir også bæreevne, og at vi står sammen om et felles oppdrag, uansett alder. Sammen er vi best rustet til å gi evangeliet videre.

- Pilspissen representerer barna og de unge med sin drivkraft og nye initiativ. Dette er en strategisk viktig gruppe å nå med evangeliet og utruste som disipler.
- Pilstammen er voksne som fortsetter å vokse som disipler, og modellerer disippelskap i eget liv, i familie og menighet.
- Styrefjæra er eldre som bidrar aktivt i fellesskapet med Guds visdom og livserfaring gjennom veiledning, modellering og tilstedeværelse

STYREFJÆRA:

“Eldre menn skal være edruelige, verdige og forstandige og sunne i troen, kjærligheten og tålmodigheten. På samme måten skal eldre kvinner oppføre seg slik det sømmer seg for de hellige. De skal ikke fare med sladder eller være avhengige av mye vin, men være gode eksempler, så de kan lære de unge kvinnene å elske mann og barn.” Titus 2. 1-4

I Bibelen finnes flere nøkkelord som beskriver de eldre i menigheten. På menighetens generasjonspil er de eldre styrefjæren for både pilstammen og pilspissen. De eldre i menigheten sitter på mye erfaring og livsvisdom som generasjonsfellesskapet har stor nytte og glede av. Styrefjæren skal være med å navigere pilen slik at den treffer målet og kan holde stø kurs. Fjæren setter ikke retning på samme måte som spissen, eller bærer på samme måte som stammen. Styrefjæren skaper trygghet og stabilitet. Den gir en ekstra støtte til stammen, og sørger for at spissen holder stø kurs over lengre tid. Man kan sammenligne styrefjære med å ta rollen som besteforeldre. Man ser sine egne barn bli foreldre som skal oppdra sine egne barn. De skal finne sin vei og la barna

vokse og blomstre, prøve og feile. Besteforeldre gir råd og veiledning for å hjelpe og tilrettelegge, og vet når man skal la barn og barnebarn gjøre egne erfaringer.

Det er en klar oppfordring i Bibelen til å vise respekt for de eldre i menigheten. “Du skal reise deg for de med grå hår og vise de gamle ære. Du skal frykte din Gud. Jeg er Herren” 3.Mos 19.

Eldre har en viktig plass i generasjonsfellesskapet. Menighetens yngre generasjoner lengter etter, og trenger åndelige mødre og fedre som kan komme med sin visdom, kjærighet og omsorg. Styrefjæren er en velsignelse for menigheten, og de skal fortsatt bære frukt med sin visdom og kjærighet. “De er plantet i Herrens hus og blomstrer i forgården hos vår Gud. Ennå i alderdommen bærer de frukt, de er friske og frodige.” Salme 92.14

PILSTAMMEN:

En viktig oppgave som den voksne generasjonen har, er å være åndelige mødre og fedre for dem som kommer etter seg. Istedenfor å bare trene unge mennesker opp i en ferdighet, så er det vesentlig å lære dem å følge Jesus. Man trenger ikke å være en perfekt kristen for å være et forbilde for noen. Det er mer hensiktsmessig å la noen se ditt uperfekte liv. Da vil de kunne kjenne seg igjen, minske press og oppleve at det å ikke strekke til er noe alle mennesker kjenner på. Gjennom nære relasjoner kan man oppleve at disippelgjøringen blir konkret, trygg og får effekt for resten av livet.

Pilstammen skal la styrefjæra holde kurs og la pilspissen sette retning. Voksne i menigheten har en viktig rolle i fellesskapet, både som lærere, støttespillere og som medlemmer som bidrar til å bygge opp troen hos hverandre.

I denne fasen av livet har man gjerne hatt muligheten til å bygge seg opp god kapasitet og styrke til å bære mye av ansvaret i en menighet. Menighetsarbeid kan noen ganger oppleves som tungt og da er det viktig at pilstammen er med og sier “JA” til å gjøre det som ikke alltid blir sett på som mest prestisjefyllt eller som oppleves som tidkrevende. Denne generasjonen må også være en klar og tydelig stemme inn i samtalene som skjer der alle generasjoner er delaktige. Når meninger utveksles mellom gammel og ung er det vesentlig at noen står i midten og oppklarer misforståelser, samtidig som at man beskytter de unge og gir rom for deres meninger og ønske om å gjøre noe nytt. Det vil ofte være nødvendig å hjelpe de unge å forklare hvorfor man skal satse på nye ting, slik at de eldre forstår at denne endringen ikke er farlig, men nødvendig. Noen ganger vil det være klokt å hjelpe motsatt vei. Blir det store mengder endring over kort tid, kan det oppleves svært vanskelig for noen som er vant til å gjøre det “slik vi alltid har gjort det”. Da må pilstammen bremse eller si “vent litt” til de unge. Denne dynamikken er ofte kompleks, men det er viktig at voksegenerasjonen våger å stå i et slikt spenn mellom gammel og ung. Pilstammen må også våge å gi unge lederansvar i rett tid, gå tett sammen med dem, for så å slippe mer opp etter hvert som tillitt og trygghet blir etablert.

Pilspissen:

Salomos ordspråk sier «lær den unge veien han skal gå, så forlater han den ikke når han blir gammel.» 2 Tim 2:2 sier “Det du har hørt av meg i mange vitners nærvær, skal du gi

videre til pålitelige mennesker som er i stand til å undervise andre.” De voksne skal lære de unge.

Samtidig må vi som menighet også ha fokus på at voksne skal lære av og med barna. I Markus 10.13 ff står det: “De bar små barn til ham for at han skulle røre ved dem”

Når disiplene stoppet dem, ble Jesus harm, altså sint. og sa;

“La de små barna komme til meg, hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til.”

Så fortsetter han: “Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal slett ikke komme inn i det. Og han tok dem på fanget og la hendene på dem og velsignet dem.”

Her viser Jesus at barn skal ha plass, og skal prioriteres.

Han viser til barna som forbilder for oss voksne. Barn tar imot Guds rike med stor åpenhet og tillit, som den voksne generasjonen kan lære mye av.

Helt fra Israels store kongstid, har Gud kalt unge mennesker og fylt de med sin kraft til å være vitner og gjøre store ting. David blir kalt fra ung alder av Samuel som selv ble kalt ved ung alder. Gud ser til hjertet, kaller og utrunder også dem som ikke har mye erfaring. Paulus på sin side, minner sin disippel Timoteus på at han må gi videre det han har lært til neste generasjon slik at de kan gi det videre til dem som kommer etter der igjen.

Jesus, som skulle samle en gjeng rundt seg for å bære verdenshistoriens viktigste budskap videre, samlet en gjeng som (etter stor sannsynlighet) var tenåringer. Det kan ikke ha vært tilfeldig. Han kalte ikke voksne og eldre som Han i utgangspunktet tenkte var det beste alternativet, de mest erfarne og modne, men så fikk Han nei og måtte gå for plan B og håpe på det beste. Nei, han valgte og brukte ungdommer! I ungdomstiden og som ung voksen er man ofte idealist og villig til å ofre noe og ta sjanser for å oppnå noe meningsfylt. Et hvert menneske og en hel menighet trenger kontinuerlig fornyelse for å ikke bli sittende fast og forvitte. Derfor vil vi at de unge skal være i front med sin nytenkning og friskhet slik at fornying kontinuerlig skjer.

I denne perioden ser man også ofte etter mennesker som evner å vise kjærlighet og interesse for det som man er opptatt av. Føler man seg sett og hørt i denne fasen, blir man også formbar og mottagelig for veiledning. Da kan kraften og vilje til å gjøre noe bra for Gud og andre, få en retning og tempo som ærer Jesus og gagnar mennesker i lang tid fremover.

TRO GJENNOM GENERASJONER

“Hør Israel! Herren er vår Gud, Herren er en. Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din makt. Disse ordene som jeg pålegger deg i dag, skal du bevare i ditt hjerte. Du skal gjenta dem for dine barn og snakke om dem når du sitter i ditt hus og når du går på veien, når du legger deg og når du står opp. Du skal binde dem på hånden som et tegn og ha dem på pannen som et merke. Du skal skrive dem på dørstolpene i huset ditt og på portene dine.” 5.Mosebok 6. 4-9

Her poengteres det at troen skal prege hjertet ditt, praktiseres og gis videre i generasjoner. Vi kristne er én kropp og kroppens lemmer består av barn, ungdom, voksne og eldre. (dette kan vi lese i 1. korinter 12, 12-26) Vi leser om kroppsdelene vi syntes å være svakest eller mindre ære verdt. At disse er nødvendige og fortjener desto større ære. Kan det være at vi som menighetsfelleskap tenker om barn, eller eldre for den saks skyld, som noen av disse «lemmene»? Enten at de unge ikke har noe å komme med enda, vi oppbevarer dem i søndagsskolen eller ungdomsarbeidet til de har vokst litt til, så foreldrene får barnepass og kan være en del av felleskapet med stor F? Eller at vi tenker de eldre i menigheten ikke lengre kjenner til tiden og bare er som en brems for et gudstjenestefelleskap som appellerer? Vi er alle sammen en kropp. «Om ett lem lider, lider alle de andre med. Og om ett lem blir hedret, gleder alle de andre seg.»

Generasjonsfelleskapet kan på noen områder være en kilde til konflikt og spenning, men på sitt beste er det noe av det vakreste som finnes. Hvis vi skal spille hverandre gode, så trenger vi å ha arenaer der vi først og fremst får muligheten til å treffe hverandre og bli glad i hverandre. Ut fra gode relasjoner har man muligheten til å nå lengre, fordi konflikter er mer håndterbare når alle vet at vi elsker hverandre og opplever det regelmessig. Et annet viktig punkt er å sørge for at der avgjørelser tas og konsepter utvikles, så er ulike aldersgrupper til stede for å formidle sitt perspektiv inn i konteksten. Dette er selvsagt ikke alltid mulig, men det er klokt å gjøre dette når avgjørelsene man tar får konsekvenser for menigheten som helhet. Konstruktive uenigheter og spenninger kan være avgjørende for å kunne få ut det beste av det teamet man har til rådighet.

En menighet er unik i det at den på mange plasser har alle generasjoner representert. La oss fortsette å være et forbilde for verden i det å være storfamilie. Jesu brud er ment å være vakker, så la oss som kirke gjøre det vi kan for å være det som Jesus kaller oss til, sammen!

Vi drømmer om en kultur i kirkene våre der alle aldersgrupper ikke bare fungerer sammen, men blomstrer sammen. En kultur der generasjonene leder sammen og lever sammen. Vi vil se en menighet som sammen vinner alle slags mennesker for Jesus, og du er invitert til å være med på det!